

HÉTFŐ

A doboz minden egyes apró részletére emlékszem. A fedelén lilásan csillogó egyszarvú pónik futottak át egy pipacsokkal teli búzatáblán, a háttérben egy csillámporos szivárvány mögé bukott le a nap. Ehhez a förtelmes giccsparádéhoz képest (amit kislányként imádtam, még akkor is, ha az egyik póninak valamiért csak három lába volt) maga a doboz rémesen unalmas, ezüstös színben pompázott. Mintha kifogyott volna a festék (valószínűleg ezért volt háromlábú az a bizonyos egyszarvú póni).

Akárhányszor elővettük rejtekhelyéről a förtelmet, a doboz társtulajdonosa, Botond úgy nézett rá, mintha az egyszarvú pónik döfték volna ki az ózonréteget. Gyerekkorunkban bizony gyakran elővettük, hiszen minden közös emlékünkhöz abba a dobozba került bele. Jó, ovis és kisiskolás korunkból nem lehettek túl komoly emlékeink, leszámítva a kaki alakú tobozokat, a titokban összeszedett cigicsikkeket meg a pici vodkásüveget, amit addig szagolgattunk, amíg bele nem szédültünk. Mégis, a pónis barátságdoboz volt a mi Szent Grálunk. Ez az egyszerű tárgy volt a bizonyítéka annak, hogy életre szóló barátságot kötöttem Akáczzal Botonddal.

Tényleg életre szóló barátok lettünk volna, ha csak kisiskolás korunkig tart az életünk. Ha a doboz volt a Szent Grál, akkor a lombház a templomunk. Ott kötöttük meg a vérszerződésünket, ami visszagondolva rémesen undorító szokás. Igazából nem is csináltunk volna vérturmixot, ha nem vá-

gom el a kezem a doboz sarkával. Botond, a nagy macsó meg azzal próbált megvigasztalni, hogy ő is megvágta a kezét, amitől én ugyan először rosszul lettem, de amikor előhozta a „vérszerződés dolgot”, annyira jó ötletnek tartottam, hogy már a kezem se fáj annyira. Néha, miközben idegesen a fehér vonallá halványult sebet vakargatom, elgondolko-dom rajta, hogy lettem abból a lányból az, ami most vagyok.

Nyilván sok köze van hozzá a barátságunk csúfos végé-nek, amire annyira emlékszem szívesen, mint mondjuk az elbaltázott kémiadolgozataimra.

Milyen jó volt, amikor még nem kellett kémiadogák miatt aggódnom, amikor Botonddal éjszakákon át a lombházban ültünk, körülöttünk legalább öt szűnyogriasztó gyertya pislákkolt, bújtuk az aktuális kedvenc képeskönyvünket, terveztük a jövőnket, egyik este felfede-zők, másik este autóversenyzők akartunk lenni, és mindegyik lehetséges jövőben közösen vágtunk neki a kalandoknak.

Akkoriban az volt a legnagyobb problémánk, hogy ki bírja tovább visszatartani a pisilést, mert miután egymás fejét tömtük rémtörténetekkel, egyikünk se mert lemászni a lombházból.

Együtt fociztunk, együtt kutattunk nem létező kincsek után, együtt sátoroztunk... Nem volt olyan dolog, amit ne együtt csináltunk volna. Minden nyári szünetben egymásnál lógtunk, hiszen a házaink között nem volt kerítés, nem voltak határok. Ahogy a barátságunkban sem.

Aztán néhány héttel a vérszerződésünk után Botond olyat

tett, amit sosem tudtam megbocsátani neki. Ironikus, hogy éppen abban az időben épült meg a kerítés is a házaink között. A pónis doboz eltűnt, a barátságunk pedig mintha soha nem létezett volna.

És lássanak csodát, az őszi szünet legelső délutánján, amikor nekem kellett elmenni a postára, mert apa elfelejtette befizetni a netszámlát, most ott virított a bejárati ajtónkban. Nem a barátságunk. Azt csak a nagyon gyöngé pillanataimban kívántam vissza (mondjuk a kémiadolgozatok alatt). A doboz árválkodott ott. Kopott, rozsdás éleivel, behorpadt fedelével szépen illett az őszi hidegbe és a küszöb előtt rekedt, sárga levelek közé. Bár a pónik régen nem tűntek ennyire rondának. Biztosan az emlékek szépítették meg őket.

Gyanakodva lestem először a dobozra, majd a hátam mögé, mintha az egyik villanyoszlop mögül bármelyik pillanatban előugorhatna Botond. De nem ugrott. Utána Botondék háza felé sandítottam. Onnan sem ugrott elő, ami jó, mert a szobája a padlástérben volt.

Lehajoltam a pónikhoz. Vékony kesztyűbe bújtatott kezeimmel felemeltem a dobozt, ami majdnem kicsúszott a kezeim közül. Magamban a kesztyűre fogtam, pedig tudtam, hogy igazából a dobozban rejlő kincsek miatt bizonytalanoztam el. Nem vagyok normális, ha tobozoktól, összeverezett papírtól meg egy üres üvegtől gyengülök el. Vagy elkaptam valami bakteriális fertőzést a szutykos doboztól. Igen. Ez a legvalószínűbb.

Megindultam vele a kuka felé. Mindenféle hezitálás nélkül bele is dobtam. Jólesett, nagyjából fél percig.

Utána hólapáttal halásztam ki onnan.

Miért vagyok ennyire szentimentális? Gyerekkoromban pont ilyen voltam. Ezért is tetszett annyira a vérszerződés ötlete.

Apa a konyhában álldogált, és konyhaművészetének legmagasabb csúcsát ostromolta, vagyis rántottát készített. Legalábbis az illatokból (vagy inkább szagokból) ítélve. Hentente háromszor rántottát vacsoráztunk. Szerencsére anyu se tudott főzni, így az legalább nem hiányzott, miután meghalt. Apa fél szülőként igyekezett mindent megtenni annak érdekében, hogy ne váljak szociopatává. Szerény véleményem szerint jól haladt vele, bár néha azért felvetődtek ezt cáfoló bizonyítékok. A Botonddal való barátságom minden kétséget kizáróan ebbe a kategóriába tartozott.

Amikor ledobtam a dobozt az egyik székre, apa ijedten fordult felém a kötényében. Még javában a „László György, biztosítási ügynök” szerelését viselte, de a kötényből ítélve tanult a múltkori esetből, amikor egy kis fazék paradicsomlevest borított világoskék ingére.

– Szia! Ma milyen rántottát eszünk? – kérdeztem, miközben némi fertőtlenítőszerért indultam, amivel áttörölhetem a dobozt.

– Gombásat – emelt a magasba egy gombakonzervet, amit szerintem már a tojást megelőzően a serpenyőbe kellett volna öntenie.

Nem hiszem, hogy létezik olyan élelmiszer, amit ne kevertünk volna már a rántottába. Tizenhat éves koromra olyan lett a gyomrom, akár egy kutyáé. Bármit megettem mindenféle probléma nélkül, ezért nem éreztem szükségét, hogy alaposabban elmélyüljek a gasztronómiában. Az ananászos

rántotta remek példája annak, amikor egyrészt teszteltem a gyomrom végső tűrőképességét, másrészt pedig bebizonyosodott, hogy a László házban nincs példakép, legalábbis ami a főzést illeti.

Mire a rántottás gomba elém került, a dobozt kicsit higiénikusabbá tettem. Kinyitni viszont nem mertem, mert vannak olyan dolgok, amiktől még a kutyák gyomra is kikészül.

Vacsora közben teli szájjal kitérgyaltuk a befizetendő számlákat, apám új ügyfelét, aki a görkorcsolyájára akart biztosítást kötni, illetve az én poroltós kalandomat. Apa nem díjazta a sztorit, de ha tehettem volna, akkor sem csináltam volna vissza.

– Egyébként honnan szedted elő azt a dobozt? – kérdezte később apa, könyékgig elmerülve a mosogatóban, míg én a gondolataimba merültem, de úgy nyakig, mindezt a nyavalyás doboznak köszönhetően.

– A sufniban találtam – vontam meg a vállam. Rossz érzés volt hazudni apának, mert általában mindent megosztottam vele.

– Emlékszem, hogy Botonddal mindenhová magatokkal cipeltétek, és mindenféle szemetet tároltatok abban az ocsmányságban.

– Ne már, nem is ocsmány, és nem szeméttel pakoltuk tele, hanem csupa klassz holmival. – Valamiért úgy éreztem, a doboz védelmére kell kelnem. – Tartozom ennek az ócskaságnak annyival, hogy utoljára kinyitom.

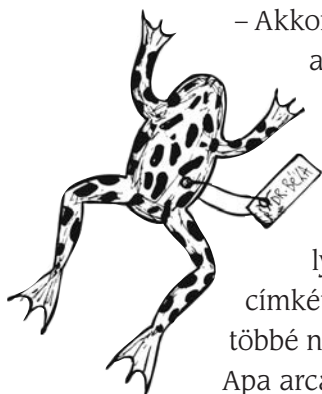
Apa feltartott kézzel lépett elém, hogy ne csöpögtesse tele vízzel a konyhát (eddig még sosem sikerült neki), majd a dobozra lesett.

– Igen, jól emlékeztem. Ugyanolyan ocsmány, mint volt.

Fájdalmasan felsóhajtottam.

– Még jó, hogy a belső számít, nem?

Erre apa felnevetett.

– Akkor az a doboz egy igazi vesztes. Egyszer anyád rávett arra, hogy nézzük meg, mit tároltok benne olyan nagy titokban. Éjjel belógtunk a lombházatokba, és kinyitottuk. Tudod, mit találtunk benne? Egy kivasalt, kiszáradt békát, amit lyukasztóval kilyukasztottatok, és egy címkét kötöttetek rá „Dr. Béka” felirattal. Soha többé nem akartuk tudni, mit tartotok ott.

Apa arcán, mint mindig, amikor anyáról beszélt, szeretetteljes, ám kissé feszült mosoly trónolt. Biztos voltam benne, hogy én is így mosolygok, akárhányszor anyára gondolok. De a mosoly most egy kicsit dr. Békának is szólt. A főúton találtuk. Nem durrant ki, mint az elgázolt békák, hanem kiszáradva, kilapulva terült szét, mintha már ebihal korában is olyan papírvékony lett volna. Mivel Bottonddal biztosak voltunk benne, hogy furcsa külalakja miatt senki sem szereti, befogadtuk, elneveztük dr. Békának, és könyvjelzőnek használtuk. A lyukasztás Botond ötlete volt. Valamiért szerette névvel illetni minden holmiját, és úgy vélte, mégis méltóságtelebesebb (pontosan így fogalmazott tízévesen), ha a címkét rákötjük, és nem alkoholos filccel írjuk a hasára a nevét. Ez utóbbi verzió az én ötletem volt. Eredetileg szívecskéket is akartam rá rajzolni, hogy kimutassam a szeretetemet. Igen, egy döglött béka felé.

Nagyon reméltem, hogy dr. Béka már nincs a dobozban. Mert bár szentimentális vagyok, ha meglátok egy ki tudja

hány éve rothadó békát (lehet bármennyire klassz könyvjelző), én olyan erővel vágom Botond fejéhez, hogy a levegőben szállva felfúvódik, és Botond homlokán csattanva durran ki.

Este, miután véget ért a szokásos programunk, vagyis megnéztük a híradót és néhány bugyuta vetélkedőt, a dobozt tisztos távolságban tartva a pizzsamámtól beslatyogtam a szobámba. Az éjjeli lámpám tompa fényében letelepedtem a szőnyegemre (mert azért mégse vihettem az ágyamba a dobozt), és felnyitottam.

– Ez nem lehet igaz! – kaptam ki felháborodva az egyetlen cetlit, ami benne volt. – Az a rohadék!

Vicces emlékek helyett egy ronda, már-már olvashatatlan írással teli üzenetet kaptam. Egyből megismertem Botond macskakaparását.

Mi lenne, ha ezen a héten normálisan viselkednénk egymással, aztán meglátnánk, merre haladunk? Holnap este gyere a lómbházba! Kezdenünk kéne valamit azzal az intővel, ami egyébként a te hibád! B

A nyakamat tenném rá, hogy azt a B betűt nem aláírás-ként biggyesztette az üzenet végére, hanem egy szimbolikus seggként.

Méghogy az én hibám! A markomban összegyűrtem a papírt, és dobozostul az ágyam alá csúsztattam. Annyira tele volt a fejem mindenféle, Botonddal kapcsolatos emlékekkel, hogy szinte hallottam, ahogy egymásnak ütköznek, amint a fejem a párnámon landolt.

Még ahhoz is lusta voltam, hogy lekapcsoljam az éjjeli lámpámat. Halvány fényében végigpillantottam a szobámon: egy rakás képeslap, fénykép, rajz és oklevél díszelgett a falon. A könyvespolcomon egy doboznyi belépőjegy kapott helyet mindenféle eseményről. Még óvodás koromból is akadt néhány olyan komoly helyekről, mint az ugrálóvár, illetve a pancsoló strand. Aztán volt egy külön doboz a kávékhoz kapott cukroszacskókból. Lehet, hogy tíz kiló cukrot tároltam a szobámban, és nem is tudtam róla. Az íróasztalom feletti polc hemzsegett a csecsebecséktől. Rózsaszín elefántok, szerencsemalacok, bögrék, állatos tollak, hógömbök.

Oldalra fordultam, és behunytam a szemem. Igazából anyuval gyűjtögettünk mindenféle vackot, amivel apát az örületbe kergettük. Botond, az a segg, nagyon jól tudta, mennyire szeretem a régi emlékeket őrző tárgyakat. Lehet bármennyi kacatom, barátságdobozom csak egy volt.

Lapozz az 5. oldalára!